

Cuprins

Cartea I

PĂMÎNT

Clopoțelul	7
Pieptenele	18
Sărbătoarea florilor.....	43
Furia văduvei	57
Arta războiului	76
Bătrînul cedru.....	106
Bolovanul și copacul	123
Nașterea lui Musashi	146

Cartea a II-a

APĂ

Școala Yoshioka.....	165
Roata norocului.....	189
Întîlnire și retragere	201
Spiridușul apei.....	211
Adiere de primăvară	226
Templul Hōzōin	242
Platoul Hannya.....	269
Feuda Koyagyū.....	285
Bujorul	293
Răzbunarea lui Jōtarō.....	315
Privighetorile.....	334

Cartea a III-a

FOC

Sasaki Kojirō	353
Întrunire la Osaka.....	374
Tînărul cel chipeș.....	402

Scoica uitării	418
Moartea unui erou	430
Sabia de Bizen	441
Muntele Acvilă.....	451
Momeală pe timp de iarnă	470
Morișca.....	484
Calul zburător	499
Un fluture iarna	520
Înștiințare.....	537
Marele pod de la drumul Gojō	559

Cartea a IV-a
VÎNT

Cîmpla chinurilor	581
Un om de valoare.....	595
Prea mulți Kojirō.....	609
Fratele mai mic	631
Dragoste de mamă	645
Meșteșugarul civilizată	672
Reverberații în zăpadă.....	691
Oameni distinși	706
Lăuta spartă.....	720
O boală a sufletului	731
Parfumul lemnului de aloe.....	739
Poarta.....	749
Un toast pentru o nouă dimineață.....	764
Capcana mortală	772
Întîlnire la lumina lunii.....	781
Gîștele sălbatice	801
Pinul.....	807
Ofrandă pentru cei morți	823
O înghițitură de lapte.....	835
Ramuri îngemănate	853
Cascadele pereche	866

Eiji Yoshikawa, *Musashi*

Copyright © 1971, Eimci Yoshikawa. Published by
arrangement with Kodansha International Ltd

© 2004, 2013 by Editura POLIROM, pentru traducerea în
limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: Enryosai Shigemitsu, *Actori în rolurile
luptătorilor Sekiguchi Yatarō, Yoshioka Kanefusa și
Miyamoto Musashi* (detaliu), Biblioteca Congresului SUA

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
YOSHIKAWA, EIJI

Musashi / Eiji Yoshikawa; trad. și note de Angela
Hondru. – Iași: Polirom, 2013

ISBN: 978-973-46-4086-7

Vol. 1: *Roata norocului*. – 2013. – 876 p.
ISBN: 978-973-46-4087-4

I. Hondru, Angela (trad.)

821.521-31=135.1

929 Musashi, M.(0:82-31)

Printed in ROMANIA

YOSHIKAWA EIJI

Musashi

Roata norocului

Traducere și note
de Angela Hondru

POLIROM
2013

Matahachi se simți obligat să-l împiedice să se mai tortureze singur.

— Ia ascultă! spuse el. Termină o dată! Cred că nu știi ce faci!

— Lasă-mă în pace! îl rugă preotul.

— Dar ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic.

— Ai tu ceva. Ești bolnav?

— Nu.

— Atunci?

— Sînt dezgustat de mine însumi. Aș vrea să-mi bat trupul acesta timpit pînă-l omor și să-l las pradă ciorilor, dar nu vreau să mor ca un prost. Aș vrea să fiu puternic și integru. Mă înfurie faptul că nu mă pot stăpîni. Cred că și asta e o boală, nu?

Pentru că îi părea rău de el, Matahachi luă de pe jos niște bani și încercă să-i pună în palmă.

— A fost și vina mea, spuse el, scuzîndu-se. Îți dau banii aceștia și poate ai să mă ierți.

— Nu-i vreau! strigă preotul, trăgîndu-și repede mîna. N-am nevoie de bani. Crede-mă, n-am nevoie!

Deși înainte explodase pentru puțină fiertură de orez, acum se uita la bani cu scîrbă. Dînd din cap cu hotărîre, se trăgea înapoi, tirîndu-se pe genunchi.

— Ești cam ciudat, spuse Matahachi.

— Nu chiar.

— Oricum, te comporti straniu.

— Nu te mai îngrijora din pricina asta.

— Am impresia că vii din vest. După accentul tău.

— Așa-i. M-am născut la Himeji.

— Zău? Și eu sînt din zonă, din Mimasaka.

— Mimasaka? repetă preotul, fixîndu-l pe Matahachi cu privirea. Și de unde anume din Mimasaka?

— Din satul Yoshino. Cătunul Miyamoto, mai exact.

Bătrînul părea mai relaxat. Așezîndu-se pe verandă, vorbea liniștit.

— Miyamoto? Numele acesta îmi amintește de ceva. Cîndva am păzit termița din Hinagura. Cunosc zona destul de bine.

— Deci ai fost samurai pe feuda de la Himeji?

— Da. Bănuiesc că nu se mai vede, dar a fost ceva de capul meu ca luptător. Mă cheamă Aoki Tan...

Se întrerupse și apoi reluă brusc:

— Nu-i adevărat. Am inventat totul. Uită ce ți-am spus.

Se ridică și zise:

— Plec în oraș să cînt la *shakuhachi* ca să mai fac rost de niște orez. Spunînd acestea, se răsuci pe călcîie și o porni peste cîmp cu pași repezi.

După plecarea lui, Matahachi se întrebă dacă procedase bine oferindu-i bani din pungă samurailui mort. Își rezolvă însă repede dilema, spunîndu-și că nu făcuse nici un rău împrumutîndu-i bătrînului preot niște bani, de vreme ce nu-i dăduse prea mulți.

„Dacă duc lucrurile acestea la casa mortului, îmi trebuie bani de cheltuială”, se gîndi el, „și n-am încotro, trebuie să mai umblu la pungă.” Raționamentul era atît de liniștitor, încît, din ziua aceea, începu să folosească banii, puțin cîte puțin.

Mai rămînea problema certificatului completat pe numele de Sasaki Kojirō. Se pare că omul era *rōnin*, dar putea fi foarte bine în slujba vreunui *daimyō*. Matahachi nu reuși să-și dea seama de unde era bărbatul, așa că habar n-avea unde să ducă certificatul. Singura lui speranță era să dea de maestrul Kanemaki Jisai, care știa cu siguranță totul despre Sasaki.

În drumul său de la Fushimi spre Osaka, Matahachi întrebă la fiecare ceainărie, crîșmă și han dacă-l cunoșteau pe Jisai. Toate răspunsurile au fost negative; nici măcar informația suplimentară pe care le-a furnizat-o și anume că Jisai era discipol recunoscut al lui Toda Seigen n-a fost de nici un folos. În cele din urmă, Matahachi cunoscu pe drum un samurai care îi dădu o licărire de speranță.

— Am auzit de Jisai, dar dacă mai trăiește, trebuie să fie foarte bătrîn. Cineva spunea că a luat-o spre est și s-a retras într-un sat din Kōzuke sau pe undeva pe-acolo. Dacă vrei să afli mai multe,

du-te la Castelul Osaka și vorbește cu Tomita Mondonoshō.

Se pare că Mondonoshō era profesorul de arte marțiale al lui Hideyori și cel care îi furnizase informațiile lui Matahachi era aproape sigur că făcea parte din aceeași familie cu Seigen.

Deși dezamăgit de datele imprecise pe care le obținuse, Matahachi se hotărî să-și continue căutarea. Când ajunsese la Osaka, își închirie o cameră la un han ieftin de pe una din străzile cele mai aglomerate și, după ce se instală, îl întrebă pe hangiu dacă cunoștea la Castelul Osaka un bărbat pe nume Tomita Mondonoshō.

— Da, am mai auzit de numele asta, răspunse hangiuul. Am impresia că este nepotul lui Toda Seigen. Nu este chiar profesorul personal al seniorului Hideyori, dar într-adevăr îi învață pe samurailor de la castel arta mînuirii sabiei. Sau cel puțin asta făcea. Am impresia însă că s-a întors la Echizen cu cîțiva ani în urmă. Da, așa e. Ați putea să mergeți la Echizen să-l căutați, dar nu sînt sigur că mai e acolo. Dar în loc să faceți o călătorie atît de lungă și fără un rezultat sigur, n-ar fi mai simplu să-l căutați pe Itō Ittōsai? Sînt aproape sigur că a studiat Stilul Chujo cu Jisai înainte de a-și crea propriul său stil.

Sugestia hangiuului părea foarte bună, dar cînd Matahachi începu să-l caute pe Ittōsai, se trezi iar pe cărări întunecate.

După cite a aflat, omul trăise pînă nu de mult într-o căsuță în Shirakawa, chiar la est de Kyoto, dar plecase de acolo și nu mai fusese văzut nici la Kyoto, nici la Osaka.

Nu după multă vreme, lui Matahachi îi mai scăzu entuziasmul și era gata să lase totul baltă. Freamătul și agitația orașului îi stîrniră din nou sufletul tînar. Într-un asemenea oraș, de ce să-și piardă el timpul căutînd familia unui mort? Erau o mulțime de lucruri de făcut acolo. Tinerii ca el aveau căutare. La castelul Fushimi autoritățile erau dispuse să pună în aplicare politica guvernului Tokugawa. Aici,

totuși, generalii care conduceau Castelul Osaka căutau *rōnin*-i pentru a alcătui o armată. Nu chiar pe față, dar suficient de evident ca să știe toată lumea. Cert era că *rōnin*-ii se bucurau aici de o primire mai bună și duceau o viață mai ușoară decât în orice alt castel din țară.

Circulau tot felul de zvonuri printre orășeni. Se spunea, de exemplu, că Hideyori aloca fonduri pentru seniorii care își abandonaseră domeniile, cum ar fi Gotō Matabei, Sanada Yukimura, Akashi Kamon și chiar și periculosul Chōsokabe Morichika, care trăia acum într-o casă închiriată la periferia orașului.

În ciuda faptului că era tânăr, Chōsokabe s-a ras în cap ca un preot budist și și-a schimbat numele în Ichimusai – „Omul Unui Singur Vis”. Prin aceasta el declara că nu-l mai privesc problemele acestei lumi efemere și, aparent, își petrecea timpul distrându-se. Se știa însă că avea în serviciul lui șapte sau opt sute de *rōnin*-i, toți convinși că atunci când va veni momentul, el se va ridica la arme și va reabilita onoarea binefăcătorului său, Hideyoshi. Lumea spunea că își duce existența și-i plătește pe *rōnin*-i din punga personală a lui Hideyori.

Matahachi hoinări prin Osaka timp de vreo două luni, ferm convins că acesta e locul ce i se potrivește. Aici se va agăța el de paiul care-i va deschide drumul spre succes. Pentru prima oară după ani de zile se simțea din nou la fel de curajos și neînfricat ca atunci când plecase la război. Era din nou sănătos și vioi, nu-l deranja deloc că punga samuraiului mort se golea treptat, fiind convins că roata norocului s-a întors și pentru el. Fiecare zi însemna bucurie și plăcere. Era sigur că se va împiedica de un bolovan și se va ridica de jos acoperit de bani. Norocul va da peste el.

Haine noi! De astea avea el nevoie. Așa că își cumpără îmbrăcăminte complet nouă, alegând cu grijă materialul ca să se potrivească pentru iarna care bătea la ușă. Considerind că e prea scump să trăiască la han, își închirie o cameră la un șelar, în preajma șanțului Junkei, care împrejmuia castelul,

și începu să mănînce în oraș. Se ducea pe unde avea chef, venea acasă cînd voia și stătea în oraș toată noaptea, dacă tinerețea-l îmboldea. Și în timp ce se lăfaia în această fericită existență de zi cu zi, nu încetă o clipă să caute un prieten, o cunoștință care să-i înlesnească dobîndirea unei poziții bine plătite în slujba marelui *daimyō*.

Matahachi ar fi trebuit să dea dovadă de cum-pătare pentru ca să-i ajungă banii, dar simțea că se comportă mai bine ca oricînd. Prinse curaj aflînd de tot felul de samurai care pînă nu de mult căra-seră gunoiul de pe șantierul de construcții, iar acum călăreau semeț prin oraș, cu douăzeci de vasali după ei și cu cai de rezervă.

Alteori era abătut.

„Lumea e ca un zid din piatră”, se gîndea el. „Și-a pus bolovanii atît de aproape unul de altul, încît nu există nici o fisură prin care să poți pătrunde.” Starea proastă nu-l ținea însă prea mult. „Ce tot vorbesc? Așa pare pînă cînd nu ți se ivește șansa cea mare. E greu de pătruns, dar găsesc eu o breșă...”

Cînd l-a întreat pe șelar dacă nu știe vreun post, acesta i-a răspuns optimist:

— Ești tînăr și puternic. Dacă te duci la castel, îți vor găsi cu siguranță ceva.

Dar o muncă potrivită nu era chiar așa de ușor de găsit. Ultima lună a anului îl găsi pe Matahachi tot neangajat, cu punga pe jumătate goală.

Sub soarele iernii, mulțimea ce se vînzolea prin oraș, în această lună extrem de aglomerată, părea surprinzător de calmă. În centrul orașului se aflau porțiuni goale, unde iarba se albise de bruma dimineții. Spre prînz, noroiul lua locul înghețului și senzația de anotimp rece se estompa datorită clopoțelilor și tobelor negustorilor care-și anunțau marfa. Șapte sau opt tarabe, înconjurată de rogojini pono-site, pentru a-i împiedica pe trecători să vadă ce conțin înăuntru, le făceau însă cu ochiul prin stegulețele de hirtie și lăncile decorate cu pene, afișate

la vedere pentru a-i atrage. Vînzătorii încercau să-i ademenească pe trecători în dughenele lor șubrede.

În aer plutea un miros de sos din soia de calitate inferioară. Bărbați cu păr pe picioare și cu gurile pline nechezau ca niște cai, iar în amurg, femeii în chimonouri cu mîneci lungi făceau ochi dulci trecătorilor, mestecînd și ele tot felul de bunătăți.

Într-o seară, s-a încins o bătaie între clienții unui negustor ce își improvizase o dugheană cu saké la marginea străzii. Înainte de a-și da seama cine a învins, bătaușii și-au pus coada pe spinare și duși au fost, lăsînd în urma lor o diră de sînge.

— Vă mulțumesc, îi spuse lui Matahachi vînzătorul de saké.

Simpla lui prezentă îi determinase pe indivizi să-și ia tîlpășița.

— Dacă n-ați fi fost aici, mi-ar fi spart toate vasele. Omul făcu cîteva plecăciuni adînci, apoi îl mai servi cu o cană de saké, asigurîndu-l că l-a încălzit tocmai cît trebuia. Drept mulțumire, îi oferî și cîteva gustări.

Matahachi era încîntat de el însuși. Se încăieraseră doi muncitori, dar cînd se încruntase la ei, amenințîndu-i că-i omoară dacă sparg ceva, o întin-seseră.

— Cam multă lume pe aici, spuse el, amabil.

— E sfîrșit de an. Stau o vreme și apoi pleacă, dar vin alții.

— Bine că ține vremea cu noi.

Matahachi se înroșise de la băutura. În timp ce ridica ceșcuța, își aminti că înainte de a se angaja la Fushimi promisese să nu mai bea și acum se întreba de ce se apucase din nou.

„Ei, și ce dacă? se gîndi. Dacă nici să bei nu poți, măcar din cînd în cînd...”

— Mai adu-mi unul, bătrîne! rosti el cu voce tare.

Cel care stătea pe scaunelul de lîngă Matahachi era de asemenea un *rônin*. Săbiile lui, și cea lungă, și cea scurtă, erau impresionante; orășenii erau